

Assemblea Diocesana

Mons. Joan Piris ha llançat un missatge d'esperança al moment actual que viu l'Església en la cloenda de l'Assemblea Diocesana que ha aplegat, dissabte 30 de maig, unes tres-cents persones, representants de les diferents àrees, delegacions, parròquies, congregacions i entitats de la diòcesi, a la Casa de l'Església (Acadèmia Mariana).

L'Assemblea Diocesana ha començat amb la ponència del doctor Joan Viñas, el qual ha plantejat d'on venim, per continuar amb què cal fer i quin és el plantejament de futur per a l'Església de Lleida, tenint en compte les prioritats diocesanes dels darrers anys. Per això,

tot recordant els acords del Concili Vaticà II i l'esperit del Concili Provincial Tarraconense, ha analitzat les quatre cartes pastorals de Mons. Joan Piris, per acabar amb l'ensenyament que ens deixa el papa Francesc.

El ponent ha tancat la seva intervenció recordant les prioritats de futur que ens ha marcat el bisbe Joan: Alimentar l'Alegria de la Fe i Refermar la Comunió Diocesana, tot plegat per poder imaginar una Església de futur amb un diàleg permanent entre la Fe i la Cultura, la Justícia i les Persones.

Els participants a l'Assemblea s'han dividit en cinc grups de treball, tenint com a base les quatre àrees en les quals està estructurat el bisbat, a més d'una cinquena centrada en la temàtica de les vocacions.

Aquests equips han analitzat els reptes als quals s'enfronta la diòcesi, els signes d'esperança i les propostes de futur.

Pelegrinatge a Torreciutat

Un nombrós grup de pelegrins de la diòcesi de Lleida s'ha sumat, el dissabte 23 de maig, a la Romeria a Torreciutat, la qual es realitza des de fa 36 anys des de Martorell i altres poblacions properes. Aquesta vegada els ha acompanyat el bisbe Mons. Joan Piris, que ha presidit els actes.

Aquests han començat a mig matí amb una processó, portant les imatges de la M. D. Assumpta, patrona de Martorell, i la Verge Blanca de l'Acadèmia de Lleida, patrona de la ciutat, la rèplica de la qual s'ha quedat al santuari, en la galeria mariana situada a la cripta.

El repic de campanes ha acompanyat els participants durant el recorregut fins al temple. En entrar al temple, els pelegrins han entonat el *Violai* en honor de Santa Maria i han fet una ofrena de variats productes típics catalans. L'Eucaristia ha estat presidida per Mons. Joan Piris i concelebrada per Mn. Antoni Pujals, vicari de la Delegació de l'Opus Dei a Catalunya i d'altres preveres.

Després del dinar de germanor, els pelegrins han pogut gaudir d'un quadre de jotes. La jornada ha finalitzat amb el rès del Rosari i amb l'exposició solemne del Santíssim.

AJUDANT A VIURE

Catòlics i vida pública

Ara que ja han passat les eleccions municipals, i a una certa distància de les autonòmiques i estatals, em sembla oportú recuperar algunes consideracions fetes fa uns anys sobre algunes qüestions relatives al compromís i la conducta dels catòlics en la vida pública i política en les societats democràtiques. En aquest punt l'ensenyament de l'Església

és ben precís: «els fidels laics de cap manera poden abdicar de la participació en la política; és a dir, en la multiforme i variada acció econòmica, social, legislativa, administrativa i cultural, destinada a promoure orgànica i institucionalment el bé comú» (*Christifideles laici*, 42), que comprèn la promoció i defensa de béns com ara l'ordre públic i la pau, la llibertat i la igualtat, el respecte a la vida humana i l'ambient, la justícia, la solidaritat, etc.

La societat es troba avui dins d'un complex procés cultural, propi d'un canvi d'època amb les lògiques incertes. Però això no disminueix la legítima llibertat dels ciutadans catòlics de triar, entre les opinions polítiques compatibles amb la fe i la llei moral natural, aquella que creguin que es conforma millor a les exigències del bé comú.

No totes les concepcions sobre el bé de l'home són igualment veritables i tenen el mateix valor, i el cristià, àdhuc reconeixent la legítima pluralitat d'opinions, també està cridat a dissentir d'una concepció del pluralisme que relativitzi els aspectes morals. La vida democràtica té necessitat de fonaments veritables i sòlids, de principis ètics que, per la seva naturalesa i paper fundacional de la vida social, no són negociables com, per exemple, la centralitat de la persona. El referent d'on prové el compromís dels catòlics en la política cal que sigui la doctrina moral i social cristiana, amb la qual els laics catòlics s'han de confrontar sempre. Una consciència cristiana ben formada no permet afavorir amb el vot un programa polític que contingui propostes alternatives o contràries als continguts fonamentals de la fe i la moral.

Això no elimina la llibertat d'opinió dels catòlics sobre qüestions contingents, però tots els cristians, i sobretot els qui estan compromesos en la vida política, han d'assumir en consciència un deure moral de coherència. No poden viure dues vides paral·leles: d'una banda, la denominada vida espiritual, amb els seus valors i exigències; i per una altra, la denominada vida ordinària de família, de treball, de relacions socials, de compromís polític i de la cultura. La unitat de vida és una característica important per al cristià: la coherència entre fe i vida, entre evangeli i cultura. En la vida, cada activitat, situació, esforç concret, constitueix una ocasió providencial per a un continu exercici de la fe, de l'esperança i de la caritat.

La fe en Jesucrist ens exigeix l'esforç de participar en la construcció d'una cultura que, il·luminada per l'Evangeli, sigui capaç d'acollir, justificar i projectar les instàncies que deriven de la fe i la moral perquè els canvis que es demostrin necessaris es recolzin sempre sobre fonaments sòlids.

Rebeu la salutació del vostre germà bisbe,

† Joan Piris
Bisbe de Lleida

ENTREVISTA

FRANCESCA PLANAGUMÀ

Enfortir les famílies

Al'edat de 10 anys, la Francesca Planagumà va ser testimoni del que Jesús podia fer en la vida d'uns pares que, d'estar separant-se per circumstàncies que ells sols no sabien ni podien arreglar, van acabar transformats pel poder de l'Evangeli. «Davant d'aquella evidència, va néixer en mi un gran desig de conèixer aquest Jesús que havia transformat les seves vides», assegura aquesta mare i àvia que amb el seu marit va iniciar fa 25 anys l'associació De família a família (www.defamiliaafamilia.es), per ajudar i enfortir les famílies des d'una perspectiva cristiana.

Com neix aquest compromís pastoral?

Veure com les famílies es trencaven, tot el dolor i la desesperació que això portava, ignorant el que *el Dissenyador* de la família ens havia deixat, va fer que el meu marit i jo decidíssim *invertir* la nostra vida a servir Déu en aquesta àrea. Fem conferències a matrimonis i avis, cursos, escola de pares... És una iniciativa enfocada a la prevenció i a comunicar el propòsit de Déu per al matrimoni.

Per què la fe enforteix la família?
Quan uns pares s'enfoquen a caminar junts mirant el que Déu té per a ells és com que tot encaixa en el seu lloc. La fe ens fa reconèixer la nostra necessitat de Déu i el que Ell pot fer en nosaltres, i a través de nosaltres als nostres fills. La fe dóna esperança, ens apropa com a parella, ens fa ser transmissors de l'amor de Déu...

I els avis, quin paper teniu?

Els avis tenim un paper únic, singular. La complicitat que es produeix entre els avis i els nêts no té preu! Podem transmetre als nostres nêts valors de manera calmada i serena; molts cops els seus pares no tenen temps de fer-ho —ensenyar a estimar Déu. Els avis, més que fer de *cangurs barats*, hem de ser avis intencionals per transmetre un llegat espiritual.

Oscar Bardají i Martín

PREGÀRIES DE LA M. TERESA

En temps de guerra

Oh Senyor, hi ha una guerra —i jo no trobo paraules—... Tot el que puc fer és aprofitar les paraules

de sant Francesc d'Assís:

Senyor, fes de mi un instrument de la teva pau, perquè jo pugui portar l'amor on hi ha odi, l'esperit de perdó on hi ha injustícia, l'harmonia on hi ha discòrdia, la veritat on hi ha l'error, la fe on hi ha el dubte, l'esperança on hi ha desesperació, la llum on hi ha tenebra i la joia on hi ha tristesa.

I mentre faig aquesta pregària antiga, sé que tu transformaràs una vegada més la guerra en pau i l'odi en amor.

Amén.

Mare Teresa de Calcuta

SER PADRES

Conclusiones terapéuticas: evitar el resentimiento

Como profesional de la psiquiatría de la familia, el lector comprenderá que haya titulado uno de los capítulos del libro así: conclusiones terapéuticas. La primera dice que

el resentimiento tiene —ha de tener— fecha de caducidad. Créame, es un mal asunto llevar dentro de uno esta carcoma emocional que se llama resentimiento. Es muy deseable, para el bien de todos, que el resentimiento entre los ex-miembros de la pareja tenga fecha de caducidad.

Aunque disculpar ofensas graves no es tarea fácil, el inconveniente de no perdonar —u olvidar— las provocaciones, los rechazos o los errores cotidianos es que a menudo nos convierte en personas ofuscadas. Nos transforma en seres amargados y obsesionados con los ajustes de cuentas, lo que impide la reconciliación y la recuperación de la armonía y la paz interior. Vean lo que escribe el Dalai Lama: «Si desarrollo sentimientos negativos hacia aquellos que me hacen sufrir, esto sólo destruirá mi paz mental. Pero si perdono, mi mente vuelve a estar en calma.»

El gran problema de quienes se estancan en el ayer doloroso es que terminan viviendo prisioneros del miedo o del rencor, obsesionados con las personas que quebrantaron su vida, lo que les impide cerrar la herida que les causaron.

Como popularmente se dice, «el ojo por ojo termina dejándonos ciegos a todos». Seamos prácticos. Pongamos, lo más pronto posible, fecha de caducidad a nuestro rencor.

Dr. Paulino Castells

(Crecer con padres separados, Plataforma Editorial)

LEX ORANDI, LEX CREDENDI

La presbicia espiritual

Otro defecto del ojo humano —además de la miopía— es la presbicia, la *vista cansada*. Es el mal de la madurez. Los detalles se difuminan. No vemos de cerca y nos apoyamos en la memoria. El recuerdo nos orienta. Entonces, corremos el peligro de no mirar y conformarnos con re-

cordar. Y ante nuevas situaciones recurrimos a respuestas desfasadas, porque somos incapaces de percibir la realidad actual.

La fe corrige la presbicia existencial. Nos impele a fijarnos en los pormenores, a tomar conciencia de cuanto acontece. Nada es irrelevante o anodino. Todo tiene sentido. A Jesús no se le pasaba por alto ningún detalle. Hasta los cabellos de nuestra cabeza están contados (*Mt 10,30*).

La realidad es polisémica y la fe muestra su significado sagrado al vincularla a una Realidad última. La auténtica fe supera el dualismo de mundos: el natural y el sobrenatural, el material y el espiritual. Se aleja de una inmanencia opaca a la sacralidad, pero también de una trascendencia desarraigada de la vida.

Josep Otón

La mística de la Palabra, Editorial Sal Terrae, del Grupo de Comunicación Loyola

LECTURES MISSA DIÀRIA

I SANTORAL

Accés al Breviari

22. ■ Dilluns (□ Barcelona) (litúrgia hores: 4a setm.) [Gn 12,1-9 / Sl 32 / Mt 7,1-5]. Sant Joan Fischer (1469-1535), bisbe de Rochester, cardenal, i sant Tomàs More (1477-1535), pare de família i canceller d'estat, mrs. a Anglaterra. Sant Paulí de Nola (Bordeus 355 - Nola 431), bisbe, ordenat prevere a Barcelona. Beat Innocenci V, papa (1276).

23. ■ Dimarts [Gn 13,2.5-18 / Sl 14 / Mt 7,6.12-14]. Sant Zenó, mr.; sant Josep Cafasso, prev. salesià; santa Agripina, vg. i mr. romana (s. III).

24. □ Dimecres [Is 49,1-6 / Sl 138 / Ac 13,22-26 / Lc 1, 57-66.80]. Naixement de sant Joan Baptista, fill de Zacaries i Elisabet, parent i precursor del Senyor.

25. ■ Dijous [Gn 16,1-12.15-16 (o bé: 16,6b-12.15-16) / Sl 105 / Mt 7,21-29]. Sant Pròsper d'Aquitània, bisbe; sant Guillem (†1142), abat; santa Oròsia, vg. i mr.

26. ■ Divendres [Gn 17,1.4-5.9-10.15-22 / Sl 127 / Mt 8,1-4]. Sant Pelai o Pelagi, noi mr. de la castedat a Còrdova (925), nat a Galícia, venerat a Oviedo. Sants Joan i Pau (Joanipol), germans mrs.; sant David, ermità (s. v); santa Perseveranda, vg.; sant Josepmaria Escrivà de Balaguer (Barbastre 1902 - Roma 1975), prev., fund. Opus Dei. Beata Magdalena Fontaine, vg. i mr.

27. ■ Dissabte [Gn 18,1-15 / Sl: Lc 1,46-48a.48b-49a. 50 i 53-55 / Mt 8,5-17]. Mare de Déu del Perpetu Socors, patrona de la Seguretat Social i del cos de sanitat. Sant Ciril d'Alexandria (370-444), bisbe i doctor de l'Església; sant Ladislau, rei hongarès; sant Zoile, mr.; beat Tomàs d'Orvieto, rel. servita.

28. ■ † Diumenge vinent, XIII de durant l'any (lit. hores: 1a setm.) [Sv 1,13-15; 2,23-25 / Sl 29 / 2Co 8,7-9.13-15 / Mc 5,21-43 (o bé: 5,21-24.35b-43)]. Sant Ireneu (s. II), bisbe de Lió i mr., deixeble de Policarp d'Esmirna. Sant Pau I, papa (757-767); sant Argimir, monjo i mr.; santa Marcel·la, mr.

DIUMENGE XII DE DURANT L'ANY

▶ Lectura del llibre de Job (Jb 38,1.8-11)

El Senyor, des de la tempesta, digué a Job: «¿Qui posà les portes que limiten la mar quan naixia plena d'insolència, i jo la vestia amb les boires i li donava, per bolquers, la nuvolada? Jo vaig retallar les seves vores i la vaig tancar amb portes i barrots, tot dient-li: Fins aquí et permeto de venir, no més enllà. Atura la insolència de les teves ones.»

▶ Salm responsorial (106)

R. *Enaltiu el Senyor, perdura eternament el seu amor.*

Uns comerciants que s'embarcaren / i es feren mar endins, / foren testimonis de les obres del Senyor, / dels seus prodigis en alta mar. R.

A una ordre seva es girà un huracà, / que aixecava grans onades: / es veien al cel, es veien al fons, / i, extenuats de mareig, no es tenien drets, / no hi valia res la seva perícia. R.

En les seves penes cridaren el Senyor, / i els salvà d'aquell perill: / apaivagà el temporal i vingué la bonança, / es calmaren les onades del mar. R.

I els va dur fins al port, / plens de goig per la calma re-trobada. / Que reconeixin els favors del Senyor, / els prodigis que ha fet en bé dels homes. R.

La tempesta calmada. Pintura de Rembrandt (1633), Isabella Stewart Gardner Museum (Boston)

▶ Lectura del libro de Job (Jb 38,1.8-11)

El Señor habló a Job desde la tormenta: «¿Quién cerró el mar con una puerta, cuando salía impetuoso del seno materno, cuando puse nubes por mantillas y nieblas por pañales, cuando le impuse un límite con puertas y cerrojos, y le dije: “Hasta aquí llegarás y no pasarás; aquí se romperá la arrogancia de tus olas”?»

▶ Salmo responsorial (106)

R. *Dad gracias al Señor, porque es eterna su misericordia.*

Entraron en naves por el mar, / comerciando por las aguas inmensas. / Contemplaron las obras de Dios, / sus maravillas en el océano. R.

Él habló y levantó un viento tormentoso, / que alzaba las olas a lo alto; / subían al cielo, bajaban al abismo, / el estómago revuelto por el mareo. R.

Pero gritaron al Señor en su angustia, / y los arrancó de la tribulación. / Apaciguó la tormenta en suave brisa, / y enmudecieron las olas del mar. R.

Se alegraron de aquella bonanza, / y él los condujo al ansiado puerto. / Den gracias al Señor por su misericordia, / por las maravillas que hace con los hombres. R.

▶ Lectura de la segunda carta de sant Pau als cristians de Corint (2Co 5,14-17)

Germans, l'amor que el Crist ens té ens obliga: hem de reconèixer que un ha mort per tots. I és que tots han mort, però ell ha mort per tots, perquè els qui viuen no visquin ja per a ells mateixos, sinó per a aquell que ha mort per tots i ha ressuscitat. Per això nosaltres, des d'ara, ja no valorem ningú per la seva condició mortal, i si en altre temps havíem valorat així el Crist, ara ja no ho fem. Aquells qui viuen en Crist són una creació nova; tot el que era antic ha passat, ha començat un món nou.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Marc (Mc 4,35-41)

Un dia, cap al tard, Jesús diu als deixebles: «Passem a l'altra riba». Deixaren, doncs, la gent, i se l'endugueren en la mateixa barca on es trobava. Vora d'ells seguien també altres barques. Mentrestant s'aixecà un temporal de vent tan fort que les onades queien sobre la barca i s'anava omplint. Jesús era a popa, dormint amb el cap reclinat en un coixí. Ells el criden i li diuen: «Mestre, ¿no veieu que ens enfonsem?» Jesús es desvetllà, renyà el vent i digué a l'aigua: «Calla i estigues quieta». El vent amainà i seguí una gran bonança. Després els digué: «¿Per què sou tan porucs? ¿Encara no teniu fe?» Ells, plens de gran respecte, es preguntaven l'un a l'altre: «¿Qui deu ser aquest, que fins el vent i l'aigua l'obeeixen?»

▶ Lectura de la segunda carta del apóstol san Pablo a los Corintios (2Co 5,14-17)

Hermanos:

Nos apremia el amor de Cristo, al considerar que, si uno murió por todos, todos murieron. Cristo murió por todos, para que los que viven ya no vivan para sí, sino para el que murió y resucitó por ellos. Por tanto, no valoramos a nadie según la carne. Si alguna vez juzgamos a Cristo según la carne, ahora ya no. El que es de Cristo es una criatura nueva. Lo antiguo ha pasado, lo nuevo ha comenzado.

▶ Lectura del santo evangelio según san Marcos (Mc 4,35-40)

Un día, al atardecer, dijo Jesús a sus discípulos: «Vamos a la otra orilla.» Dejando a la gente, se lo llevaron en la barca, como estaba; otras barcas lo acompañaban.

Se levantó un fuerte huracán, y las olas rompían contra la barca hasta casi llenarla de agua. Él estaba a popa, dormido sobre un almohadón. Lo despertaron, diciéndole: «Maestro, ¿no te importa que nos hundamos?» Se puso en pie, increpó al viento y dijo al lago: «¡Silencio, cállate!» El viento cesó y vino una gran calma. Él les dijo: «¿Por qué sois tan cobardes? ¿Aún no tenéis fe?» Se quedaron espantados y se decían unos a otros: «¿Pero quién es éste? ¡Hasta el viento y las aguas le obedecen!»

COMENTARI

La fe enmig de la tempesta

Després del discurs de les paràboles de Jesús (Mc 4), l'evangeli ens parla de les seves accions meravelloses. Aquestes no són cap prova de la divinitat de Jesús ni per als científics actuals ni per als contemporanis de Jesús: ha parlat en paràboles i ha fet miracles, accions meravelloses. També els seus miracles són paràboles, signes. El miracle s'ha realitzat quan s'ha vist el seu caràcter intencionat. La pregunta de si de debò el miracle ha passat tal com és contat és només una pregunta parcial. La veritat d'aquest miracle és més profunda que el passat històric: abasta la pregonesa de Déu i de la nostra pròpia vida. No hi ha cap miracle si no hi ha ningú capaç de veure'l i entendre'l.

Els deixebles de Jesús van veure el miracle de la tempesta calmada; els agafà la por davant la mar embravida i els va fer-se preguntar: «Quina mena d'home és aquest que fins el vent i l'aigua l'obeeixen?» Aquest miracle, Jesús no el fa davant la multitud. Els protagonistes són Jesús i els deixebles. Aquí hem de refermar la nostra fe, enmig de les tempestes.

El relat de sant Marc té una doble finalitat: fer-nos conèixer la persona de Jesús, home con nosaltres, que té son, per tant, veritablement home, i veritablement Déu quan calma la tempesta.

La fe ens ensenya a no deixar-nos aclaparar quan el dubte ens envolta i ens enfonsem enmig de les tempestes: Jesús sempre ens acompanya en el camí de la història. N'és un testimo-

ni sant Joan XXIII, que ens confessa: «Jo vaig saltar de la barca i camino entre les onades per anar a trobar el Crist. Cal que l'Església abandoni la seguretat de la barca i camini entre les onades. Arribarà la nit, la tempesta i la por, però no ha de retrocedir. L'Església està cridada a anar a trobar el món.»

El papa Francesc ha recollit la torxa del Concili Vaticà II i ens invita a la transformació missionera de l'Església, d'una Església en sortida, no tancada com si fos un museu, sinó ben oberta al món, empesos per la joia de l'Evangelí. No tinguem por: Déu guia l'Església enmig de les tempestes i Jesús ens acompanya en la mateixa barca que és l'Església.

Ignasi Ricart, claretià

NOTÍCIES DE LA DIÒCESI

ANY DE LA VIDA CONSAGRADA

Teresa de Jesús

El Llibre de la Vida (V)

Aviat cau malalta, i torna als pobles a la recerca de salut. Quan millora, freqüenta el locutori. Les seves qualitats naturals la converteixen en incontinentiu per atreure almoines. Mentrestant, la seva vocació s'enfebleix. Amb la mort del seu pare, inicia una transcendental determinació. Recomença una llarga recta cap al definitiu enfocament de la seva vida. És Crist qui la persegueix, i ella lluita per respondre a aquests reclams. Des de l'Encarnació es desplaça a Toledo. Se li demana que acompanyi a una aristòcrata en un tràngol difícil. Des d'allà tramita, amb més llibertat, la fundació del seu primer monestir reformat: San José d'Àvila. Després, hi resideix envoltada de les seves primeres filles que, segons diu, són com àngels. Totes viuen amb gran goig, perfecció i suavitat la seva relació amb Crist-espòs. Veu el monestir com un raconet de Déu, paradís on Ell es complau. Gaudeixen d'autèntica felicitat. Per aquest motiu, demana al censor del llibre que guardi tot el que fa referència a aquesta fundació. En aquesta situació, a Teresa li augmenta la pressió escatològica: em consola sentir el rellotge perquè m'apropo una mica més a poder veure Déu.

Ester Díaz S., c.m.

Sant del Sr. Bisbe

El proper dimecres, 24 de juny, és la festa onomàstica del nostre bisbe, Joan Piris.

Tots plegats, us felicitem i preguem al Senyor perquè us sostingui en la missió apostòlica.

Felicitats, germà Bisbe!

Emotiva celebració a Lleida

La Casa de l'Església-Acadèmia Mariana de Lleida ha acollit, dissabte 23 de maig, una trobada celebrativa amb motiu de la beatificació de Mons. Romero, a la mateixa hora que aquesta s'estava desenvolupant a El Sal-

vador. En la trobada lleidatana hi han participat més d'un centenar de persones, de totes les edats. Per a totes elles, aquest bisbe màrtir salvadoreny és un referent de fe i de compromís amb els més pobres.

Durant quatre hores i mitja els participants han intervingut en un seguit d'activitats, com ara el visionat d'un seguit de vídeos per situar i presentar la figura i trajectòria de Mons. Romero; la celebració de l'Eucaristia, presidida per Mn. Ramon Prat; la presentació de tres testimonis personals, compartint el què ha representat Romero en les seves vides; una mostra de danses llatinoamericanes i, per acabar, un sopar compartit. Tot plegat ha fet sentir Mons. Romero ben viu entre els presents.

Inauguren el retaule restaurat de santa Teresa Jornet a Aitona

Aitona ha celebrat, dissabte 17 de maig, la inauguració del retaule dedicat a santa Teresa Jornet Ibars, restaurat per iniciativa de la Congregació de les Germanetes dels Ancians Desemparats.

La cerimònia religiosa ha estat presidida pel bisbe de Lleida, Mons. Joan Piris, i concelebrada pels preveres dels pobles veïns i per Mn. Antònia Guàrdia, durant 33 anys rector del poble

i capellà de la Congregació de les Germanetes. Aquesta ha estat representada per 41 religiosos, vingudes de diferents comunitats de Catalunya, Aragó, la Rioja i Navarra. La celebració ha estat acompanyada per la Coral Etosca d'Aitona.

AGENDA

Adoració diürna a l'Església de Sant Pere

Dies feiners de 10 a 14 h i de 16 a 19 h

Dissabtes de 10 a 14 h

Diumenges de 18 a 19 h a la Catedral

- **Diumenge, 21 de juny:**
—Visita Pastoral a Els Alamús.
- **Dilluns, 22 de juny:**
—9.30 h, reunió de la Xarxa d'Entitats Cristianes d'Acció C. i S. C. Seu de Càritas.
- **Dimecres, 24 de juny.** Sant Joan Baptista:
—Patró del Bisbat de Lleida.
- **Dijous, 25, 26, 27 i 28 de juny:**
—Pelegrinatge diocesà a Lourdes.

Els romanesos catòlics han estat de festa

Els romanesos catòlics de Lleida han celebrat la festa de la seva comunitat que han organitzat conjuntament amb l'Associació Cultural Romanesa Miorita.

El bisbe Joan ha oficiat la missa en honor a la Verge de la Unitat que s'ha celebrat a l'Església de Sant Joan. El capellà de la comunitat, Adrian Burca, també ha participat en la cerimònia, sent el diumenge de Pentecosta.

Després, la festa ha continuat al pati de l'escola Sagrada Família, on s'ha fet un dinar de germanor, amb menjar típic romanès, i s'han fet balls i música tradicionals amb artistes de Romania.

AYUDANDO A VIVIR

Católicos y vida pública

Ahora que ya han pasado las elecciones municipales, y estamos a cierta distancia de las autonómicas y estatales, me parece oportuno recuperar algunas consideraciones hechas hace unos años sobre cuestiones relativas al compromiso y la conducta de los católicos en la vida pública y política. En este punto la enseñanza de la Iglesia es bien precisa: «los fieles laicos de ninguna manera pueden abdicar de la participación en la política; es decir, en la multiforme y variada acción económica, social, legislativa, administrativa y cultural, destinada a promover orgánica e institucionalmente el bien común» (*Christifideles laici*, 42), que comprende la promoción y defensa de bienes como el orden público y la paz, la libertad y la igualdad, el respeto a la vida humana y el ambiente, la justicia, la solidaridad, etc.

La sociedad se encuentra hoy dentro de un complejo proceso cultural, propio de un cambio de época con las lógicas incertidumbres. Pero esto no disminuye la legítima libertad de los católicos de elegir, entre las opiniones políticas compatibles con la fe y la ley

moral natural, aquella que crean que se conforma mejor a las exigencias del bien común. No todas las concepciones sobre el bien del hombre son igualmente verdaderas ni tienen el mismo valor, y el cristiano, aun reconociendo la legítima pluralidad de opiniones, también está llamado a discurrir de una concepción del pluralismo que deje a un lado los aspectos morales. La vida democrática necesita fundamentos verdaderos y sólidos, principios éticos que, por su naturaleza y papel fundacional de la vida social, no son negociables como, por ejemplo, la centralidad de la persona. El referente de donde proviene el compromiso de los católicos en la política es la doctrina moral y social cristiana, con la que los laicos católicos deben confrontarse siempre. Una conciencia cristiana bien formada no permite favorecer con el voto un programa político que contenga propuestas alternativas o contrarias a los contenidos fundamentales de la fe y la moral.

Esto no elimina la libertad de opinión de los católicos sobre cuestiones contingentes, pero todos los cristianos, y sobre todo los que están comprometidos

en la vida política, deben asumir en conciencia un deber moral de coherencia. No pueden vivir dos vidas paralelas: por una parte, la denominada vida espiritual, con sus valores y exigencias; y por otra, la denominada vida ordinaria de familia, de trabajo, de relaciones sociales, de compromiso político y de la cultura. La unidad de vida es una importante característica del cristiano: la coherencia entre fe y vida, entre Evangelio y cultura. Cada actividad, situación, esfuerzo concreto, constituye una ocasión providencial para un continuo ejercicio de la fe, de la esperanza y de la caridad.

La fe en Jesucristo nos exige el esfuerzo de participar en la construcción de una cultura que, iluminada por el Evangelio, sea capaz de acoger, justificar y proyectar las instancias que derivan de la fe y la moral para que los cambios que se demuestren necesarios se apoyen siempre sobre fundamentos sólidos.

Recibid el saludo de vuestro hermano obispo,

† **Joan Piris**
Obispo de Lleida

Per publicar notícies, les podeu enviar a: mcs.bisbatlleida@gmail.com

Per publicar dades a l'agenda, aneu al web del Bisbat de Lleida (<http://www.bisbatlleida.org>), apartat Agenda, i entreu les dades

Per col·laborar econòmicament amb la Delegació de Mitjans de Comunicació Social del Bisbat de Lleida: Banco Sabadell-Atlántico: ES98-0081-0455-94-0006223737